

A Szádelői-hasadék és az Ördög szekérútja

Hát azelőtt a cigány vót a kovács. Hát ördögnek hitták a cigány kovácsot..., mindegy. No oszt a pokolba' is, odakerültek ezek is. Hát egy azt mondta, hogy beszéltek, hogy a földön igen szép jányok vannak, oda érdemes elmenni házasodni. No oszt, ahogy dolgozott a kovácslegény a műhelybe', egy nagyot ütött mérgébe' az ülőre:

– Az ebadta – azt mondja –, hát ha oly szép jányok vannak, megyek a földre házasodni! – Oszt egy nagyot ütött az ülőre, hát megrepedt a Szádeli vögy. Így keletkezett a Szádelői vögy.

No oszt el is gyüött, meg is nőült, azután visszament a fiatalasszonnyal – mikor megnősült – a pokolba. Hát tíz év múlva oszt visszahozta a fiatalasszonyt látogatóba az anyjához. Hát igen dicsérte a fiatalasszony az anyjának, hogy milyen jó ott, hogy oly boldogan senki nem él, mint ő a pokolba'. Hát az anyja nem hagyott békét a vejének, hogy vigye el őt is. De a vő meg nem akarta, mer' megmondták neki, hogy egy asszonnyal megyen el, hogy csak egyet szabad visszavinni. No osztán hogy nem tudott ellenállni, [mert] annyira rimánkodott az anyós, hát fölültette a kétkerekű tajigára, amin hozta a feleségét, oszt van itten egy magos szikla [Ördög szekérútja], azon húzta ki. Most is ott van a kerek nyoma a sziklán, amerre vitte az ördög az anyósát a pokolba.